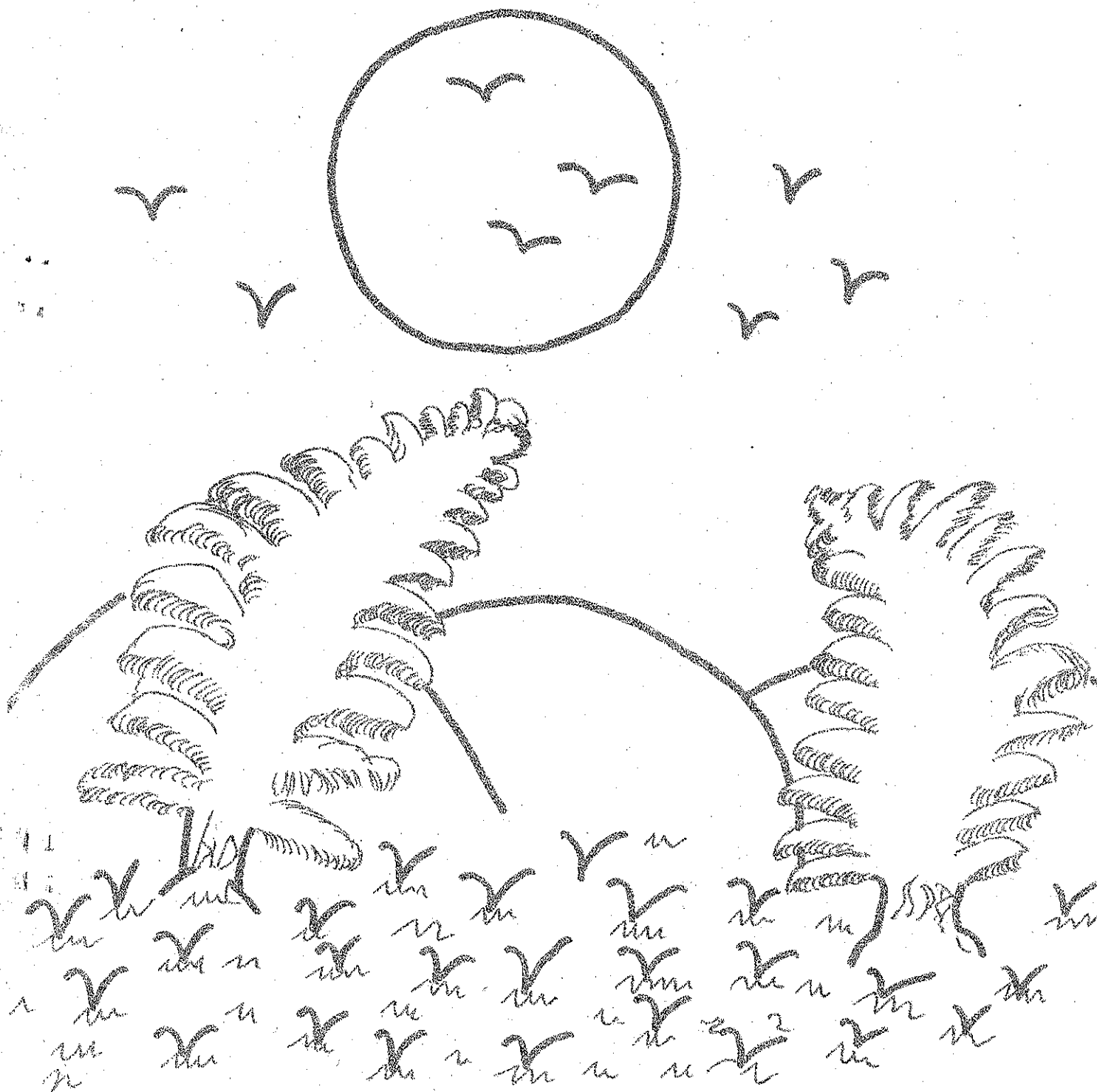

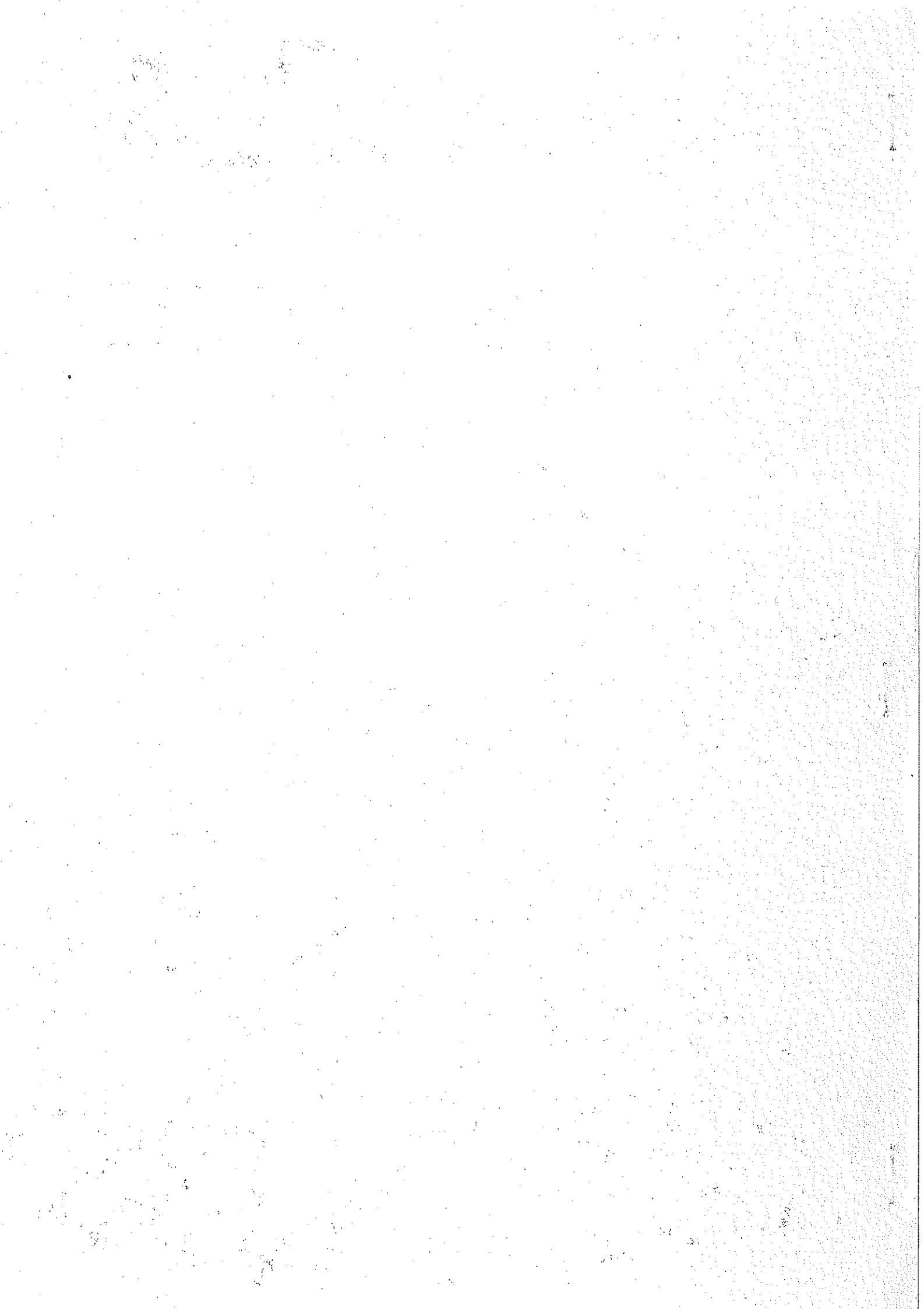
A Voz das Dunas

Nº 0

Maio de 1.993

Revista escolar editada polo alumnado de Colexio Público de Oliveira e subvencionada polo Departamento de Normalización Lingüística

EDUARDO BLANCO AMOR

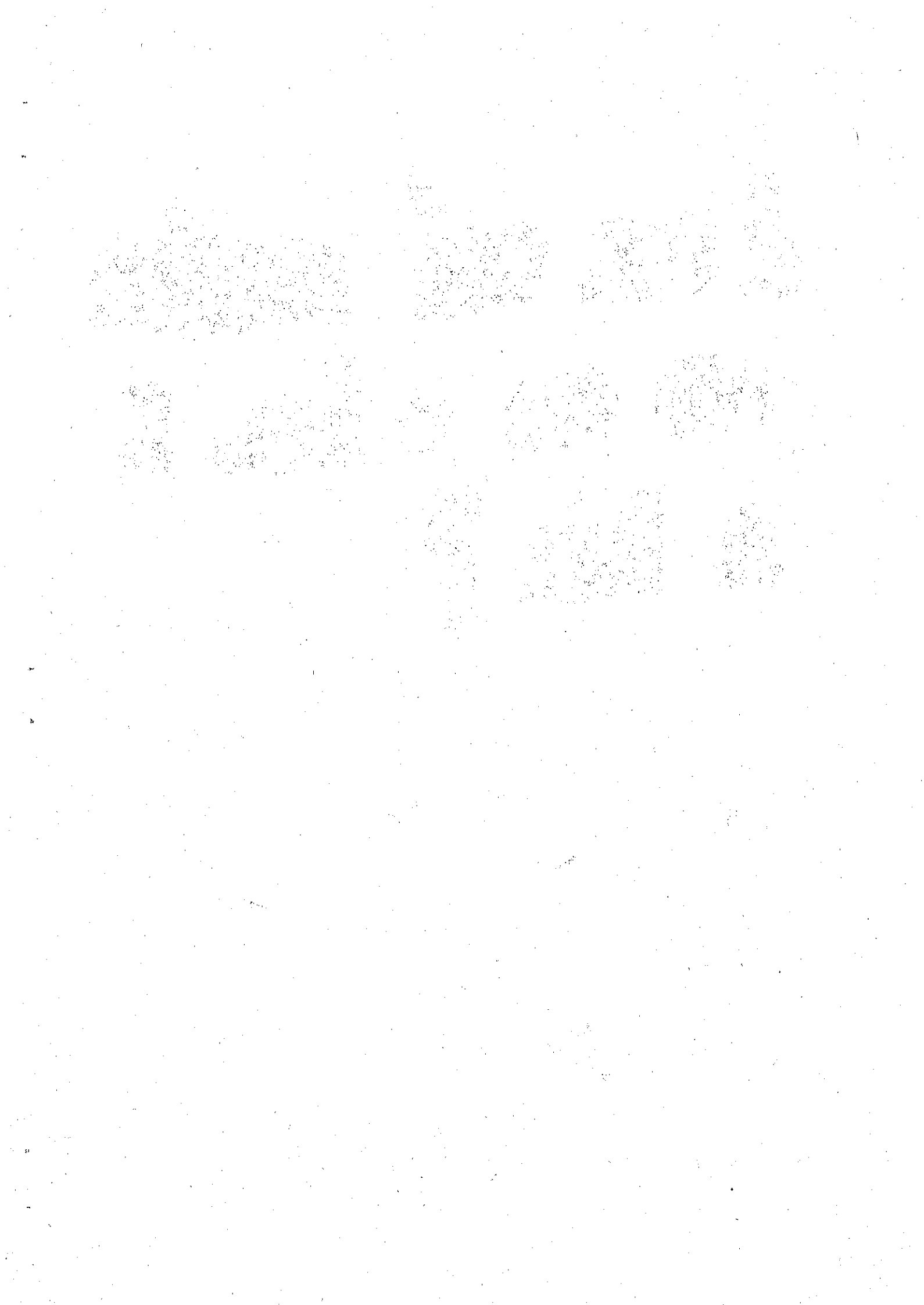
Eduardo Blanco Amor nasceu em Ourense. Nesta cidade transcorre a sua infância familiarmente marcada polo sentimento de abandono que lle produce a deserción do pai, e o agravo empalagoso que lle profesa a nai. Opresivo e abrouxado polo ambiente familiar. Os quince anos foxe para Santiago. A aventura remata sen maior transcendencia porque puxo no seu camiño a man amiga de Damián Alvarez Lemos, médico, quen soubo entender a situación daquel rapaz e acollele co tacto que cumpría. A segunda foxida da súa vida, prodúcese os 19 anos, cando emigra á Arxentina, país que se converte para el nunha segunda patria. Alí desenvolveu actividades culturais dentro da comunidade galega, vivindo do seu traballo na prensa bonaerense. Como correspondente viaxou a España, e foi amigo dos poetas do 27, especialmente de Lorca, do que probou os "Seis poemas galegos". Volta á Arxentina a Causa da República, e vencida esta, colabora

nas actividades políticas e culturais do galego
~~Blanco~~ Xa vello, voltou para Galicia e rese-
diu en Vigo ata a súa morte en decembro de
1979. Blanco Amor foi fundamentalmente
poeta ("Romances galegos" 1928, e "Poema en cabio
tempos 1931"). Pero a partir destas datas empe-
zou a súa obra narrativa 1ª en castelán e
logo en galego. A esmorda foi unha novela
esencial no desenvolvemento da narrativa galega.
Despois publicou "Os Bombardos", a novela
ambientada e longa "Xente ao Lonxe" e 2 volu-
menes de teatro. O "Candoneiro" en 1956,
é a única obra poética destes tempos.

Alicia Alvarez

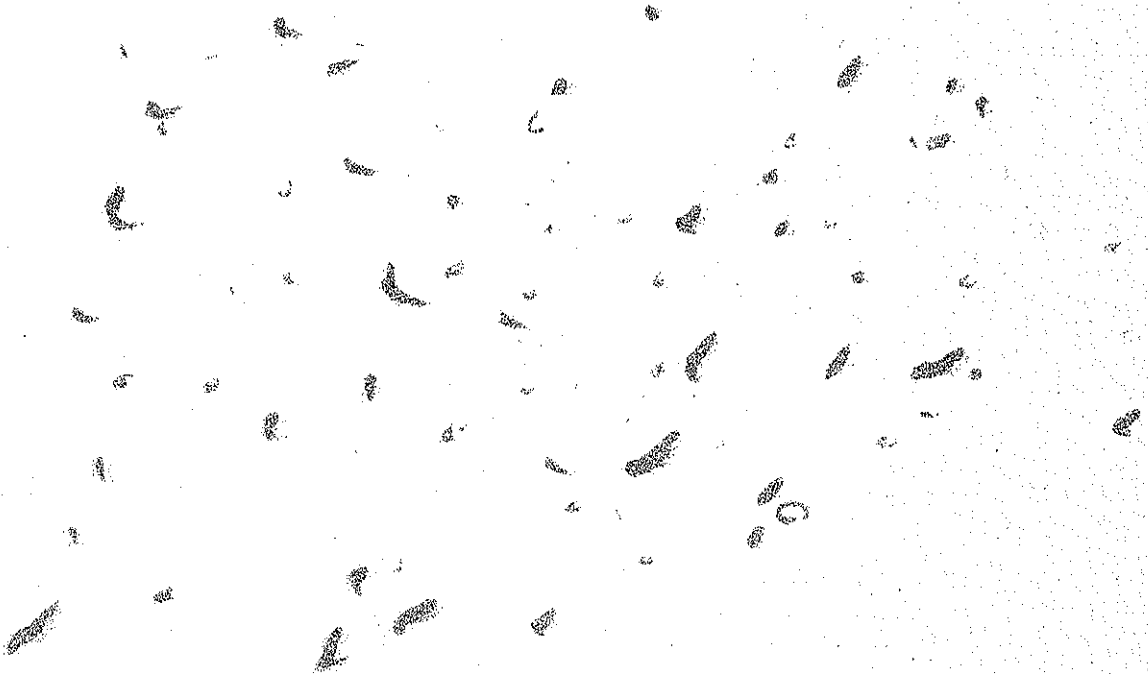
Romay 77ª

É POR QUÊ ESTÁ

NO DO O S E

A LÁ ?

① Sol e a Lúa eran unha parella moi numerosa. E tamén cazados. Vivían nunha casa de madeira pinta da de branco, cunha chimenea, que en lugar de coñecer fuma solaba lindas volutas. O tellado era de palla, cunha palla suave coma o terciopelo.

Tiveron moitas amizades; O Cao, A Raposa, O Mozo, Os Bichos, Os Animais... En xeral, unha casa feita de bos amigos. Os seus amigos, sempre eles lembraban a quén que outros agasallo, e eles para agradecerllos, invitábalos a cear. Co seus mellores momentos, preparaban unha cea digna dun rei. O día que eles se ceou a cear os seus amigos Os Animais, levaron consigo tamén e tentos clases de animais que asistían con todo.

O Sol e a Lúa tiveron que volver a facer a súa casa. O cabo dun mes, invítalos a cear O Cao, pero coa súa imensidade, ó non caber pola porta, rompen a casa en mil pedacos. Debido as circunstancias O Sol e a Lúa tiveron que volver a facer a súa casa. Temerosos de que o seguinte invitado calesse rompe-la casa, puxeron máis madeira.

O día seguinte invítalos a Natura e os Bichos estes trouxeron consigo a todos que encontraron pola camiño. A súa imensidade foi tan grande que as plantas arrancaron con todo o alimento que había debaixo da terra, de maneira que até as plantas xa non podían vivir. Romperonlle a casa, destruíndolle as raíces e a culla.

vo.... Tiveram que ir a viver a outro sítio.

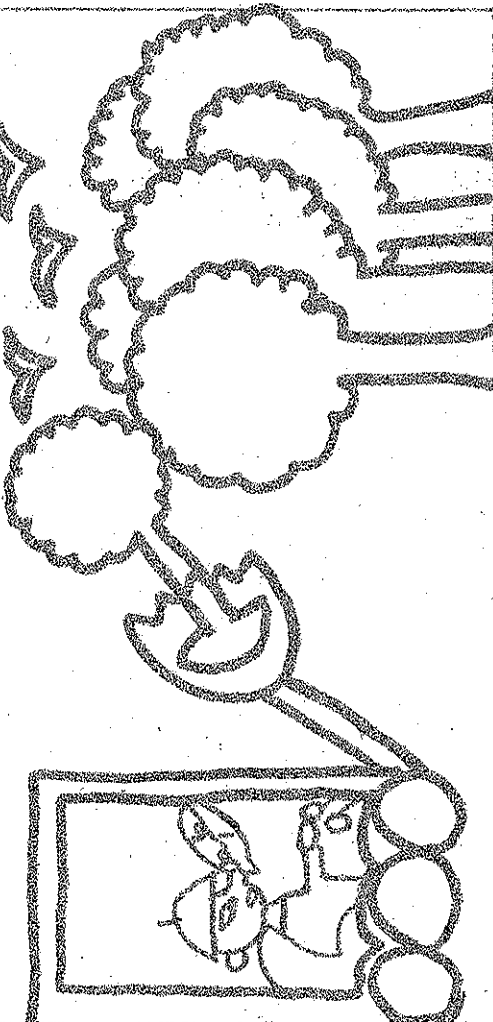
Marcharam, refinaram a sua vida, e iniciaram a
caçar o mar, pensando que se não fosse tempo já
de. Assim foi, o mar levou consigo muitas pertencências,
baldes, sacos, peixes, estufas de mar.... O chegar
ali a auga era tanta que o Sol e a Lua subiram
o tellado de sua casa, para a auga foi subindo mais
e tiveram que subir o cao. Foi a Lua que com se
sua salta muito, pilla-lhe um pouco a auga e sal
temo cercando casa o cao.

Estão separados porque o Sol saltou pri
meiro, por isso está com era com tam alegre e co
coo azul, para a Lua o saltou de última e o
molha-se co auga, volucosa deira co tam exulta,
e está tam triste que co estolas, ocidem pelas noi
tas para consolarla.

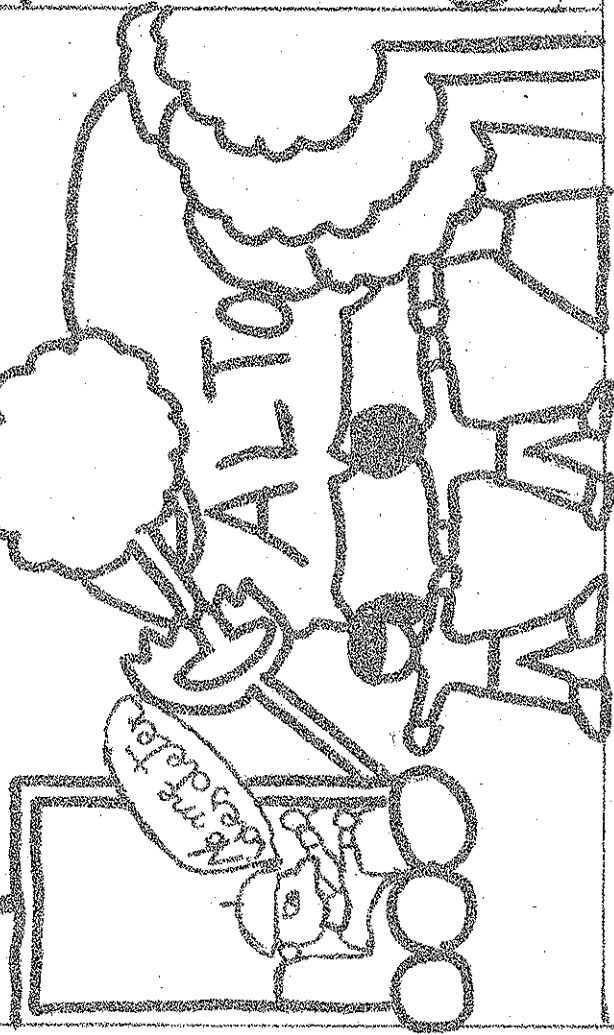
Un día dos hombres van monte
 a buscar un acido.

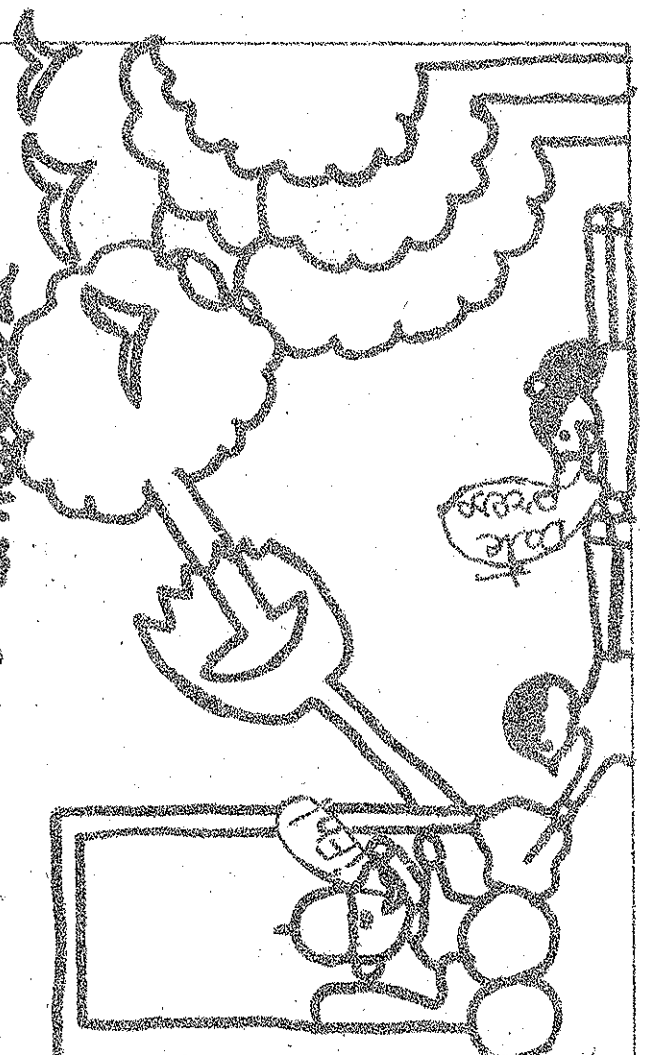
momentos después.....

Chuscan una memoria.....

Os voy a enseñar - la memoria

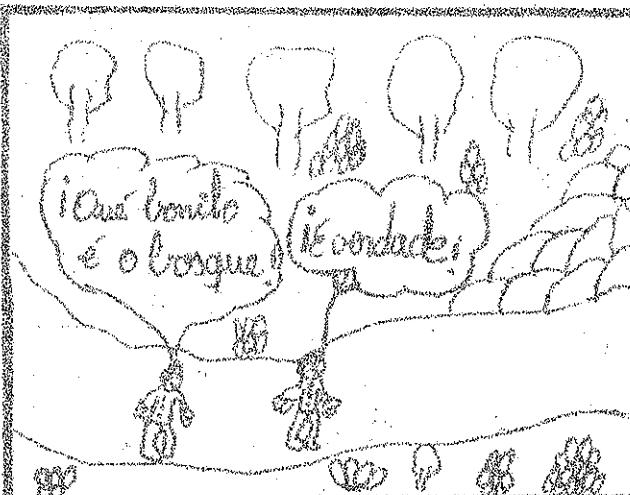
A CONQUISTA DE BRETAL

Certo día os mouros viñan de conquistar Santiago de Compostela. Déranlle moito a lata os cristiáns. Viñan catreados de Santiago e traían poucas prisioneiros; debía de ser porque mataron a casi todo os cristiáns.

Cando chegaron pola ponte de San Tor^ome ánselle os berros de guerra que viñan dicindo. Tamén viña o seu xeje, que era o que vivía en Sobeta, xunto co seu exército.

O berro de guerra que viñan cantando era: "¡Bertal!", "¡Bertal!", que significaba guerra e victoria. Como en Bretal había pouca xente e non eran guerreiros, fixeron a todos prisioneiros. Os que quedaron que eran nenos que non sabían o nome do pobo, e chamáronlle Bertal polo berro de guerra dos mouros, e o nome fose modificando e quedou Bretal.

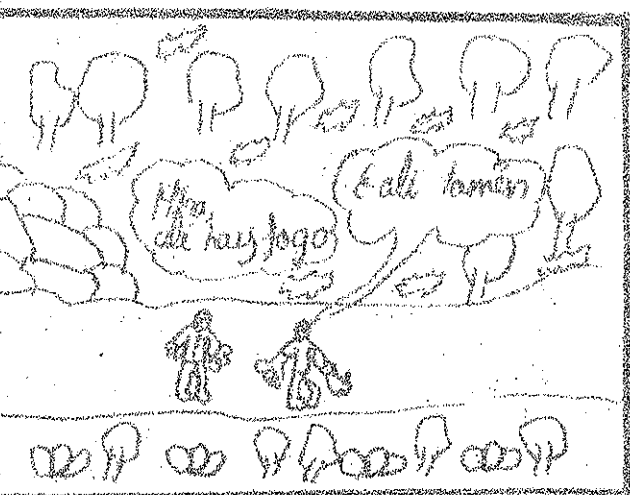
Pablo - J. M. Martínez
7º E X B.

¡Qué bonito
es el bosque!

¡Qué
bonito!

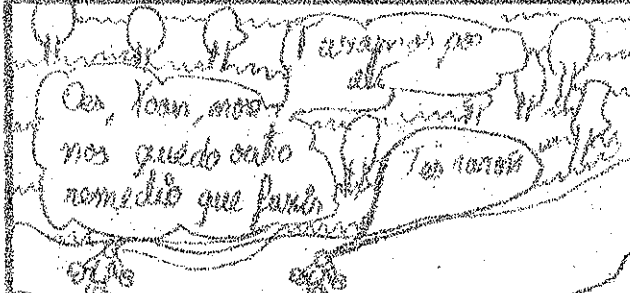
Os dois amigos foram dar um passo
pelo bosque.

Mira,
de hay fogo

É ali
tamém

Os dois amigos encontram-se com to-
do a ponto de queimarse.

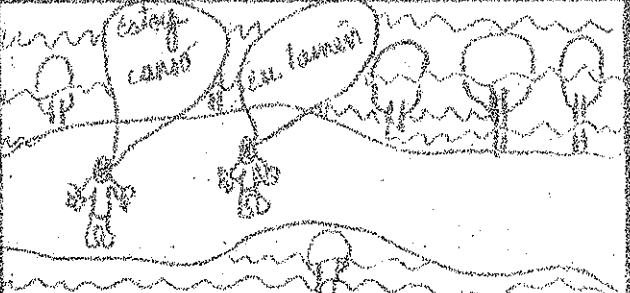

Ósea, João, não
nos quedo sobo
nemedio que fuma

Tá assim
ali

Tá assim

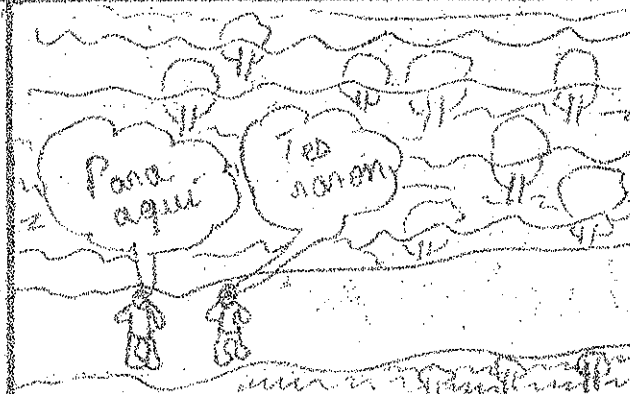
Os dois amigos non se llo ocomen
nada máis que correr...

estoy
canso

É ali
tamém

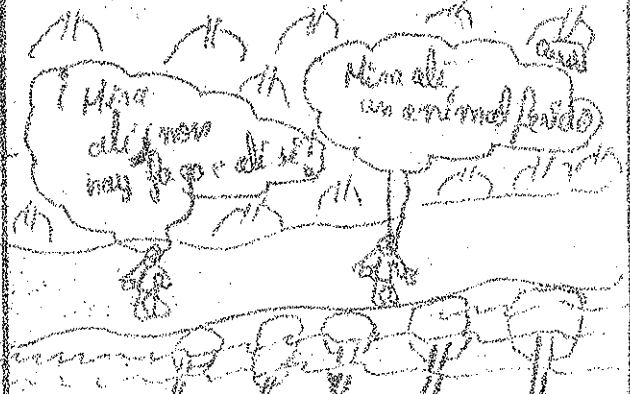
...pero verse rodeado polo fogo...

Para
aquí

Tá
assim

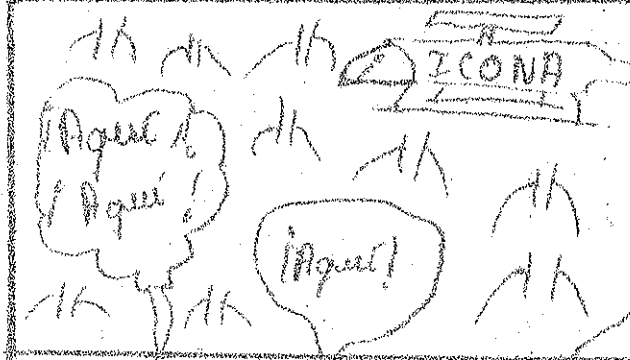
... chegamos a un sitio onde non
poden seguir andando máis...

Mira
ali non
hay fogo e ali si

Mira ali
un animal feido

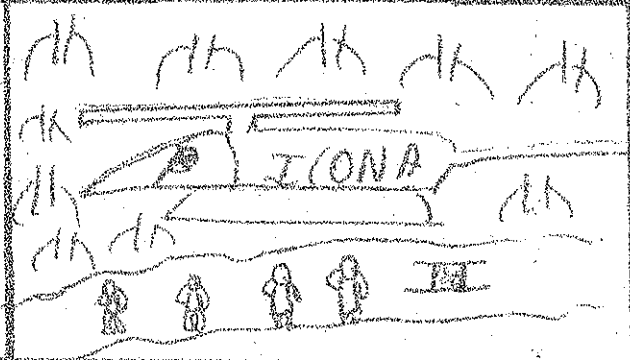
... ven un animal feido que
non establece mal lexos. Finou enda el

Aquí
¡Aquí!

¡Aquí!

¡Aquí!

¡Aquí!

¡Aquí!

¡Aquí!

Marcos Ant. Rosay Pérez 6º B

DEPORTE 5

¿GANARÁN O PERDERÁN?

1993 - Um equipo de balon-
voley formado por 72, 8°.

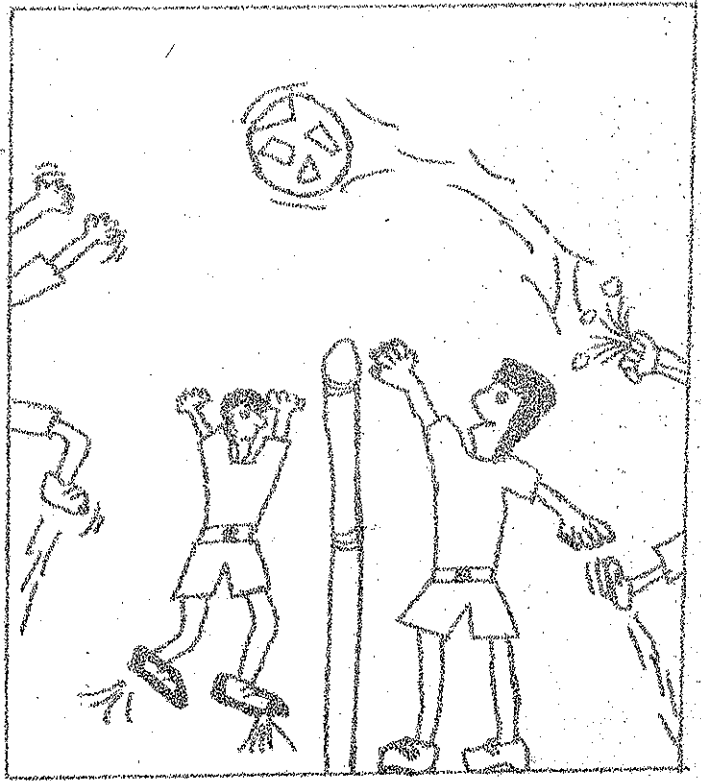
A opinión dun dos xogade-
res do equipo de vitais:

"Eu sei que nos clasificá-
remos para xogar co equipo
de Diamante pero seguro que
imos a perder 15:0, 15:0

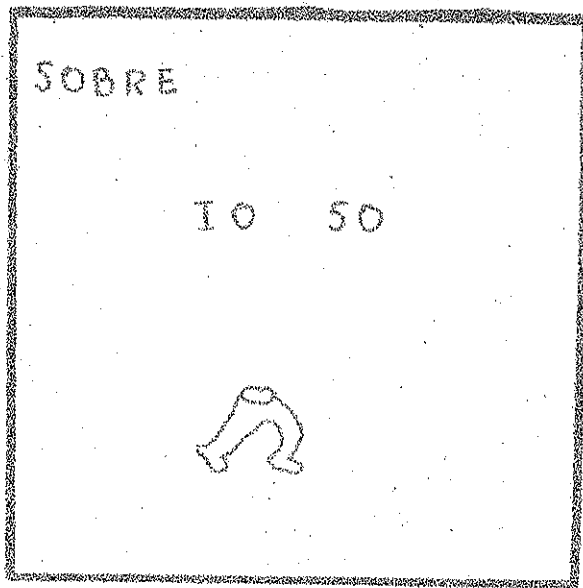
..." A opinión do adestrador
do equipo de balonvolea
de Chacina: "A min paréceme

que perderán. O do ganhar, vexo moi difícil."

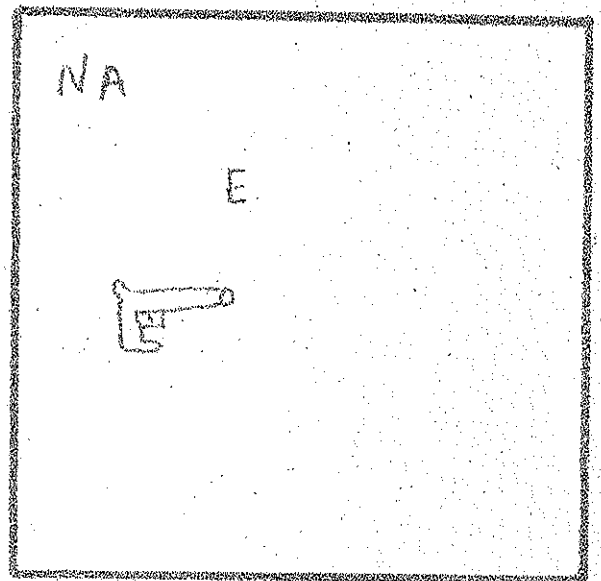
FRAN-8°

XEROGLÍFICOS

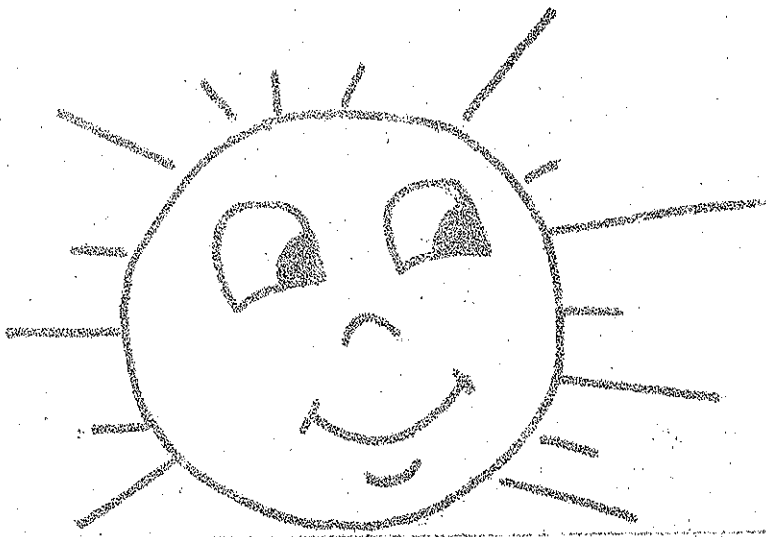

¿ Sobre quen recaeu a elección?

¿ En que parte da mesa foi?

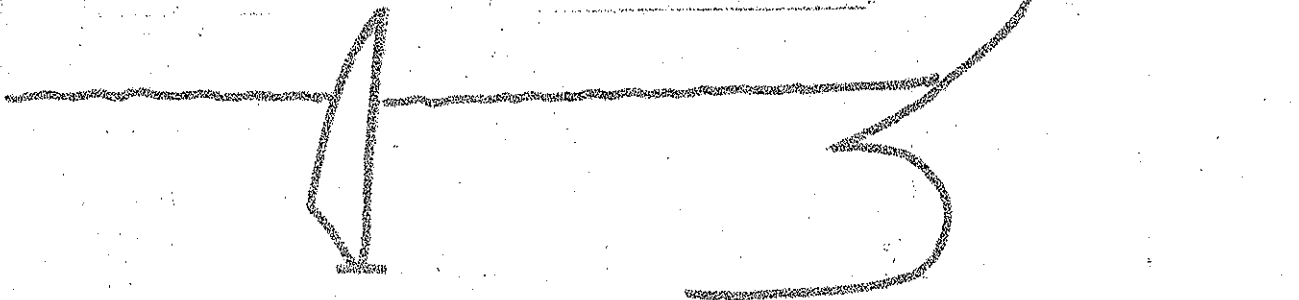
BERNARDO-7°

O Sol

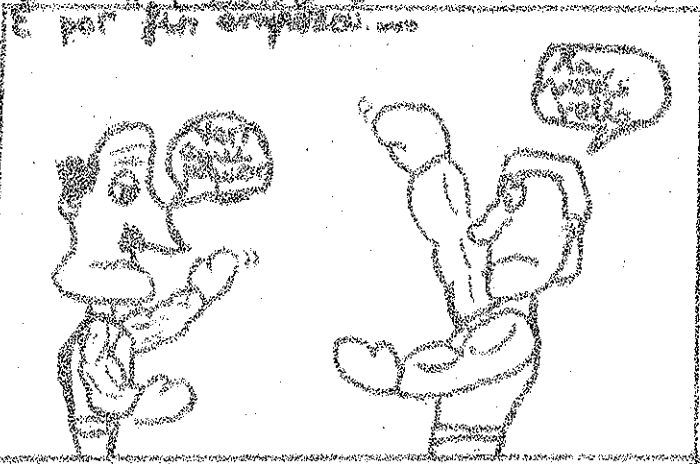
Tu que brilas no ceo
bonito Sol,
coa tua cara brillante
non hai quen che goñe
e clar luz a terra polo día
e descansar só á noite
Mentras que ti brilas no ceo
fai que os homes sexan felices

Roberto, Carine Aguilari 3º

PELYVA

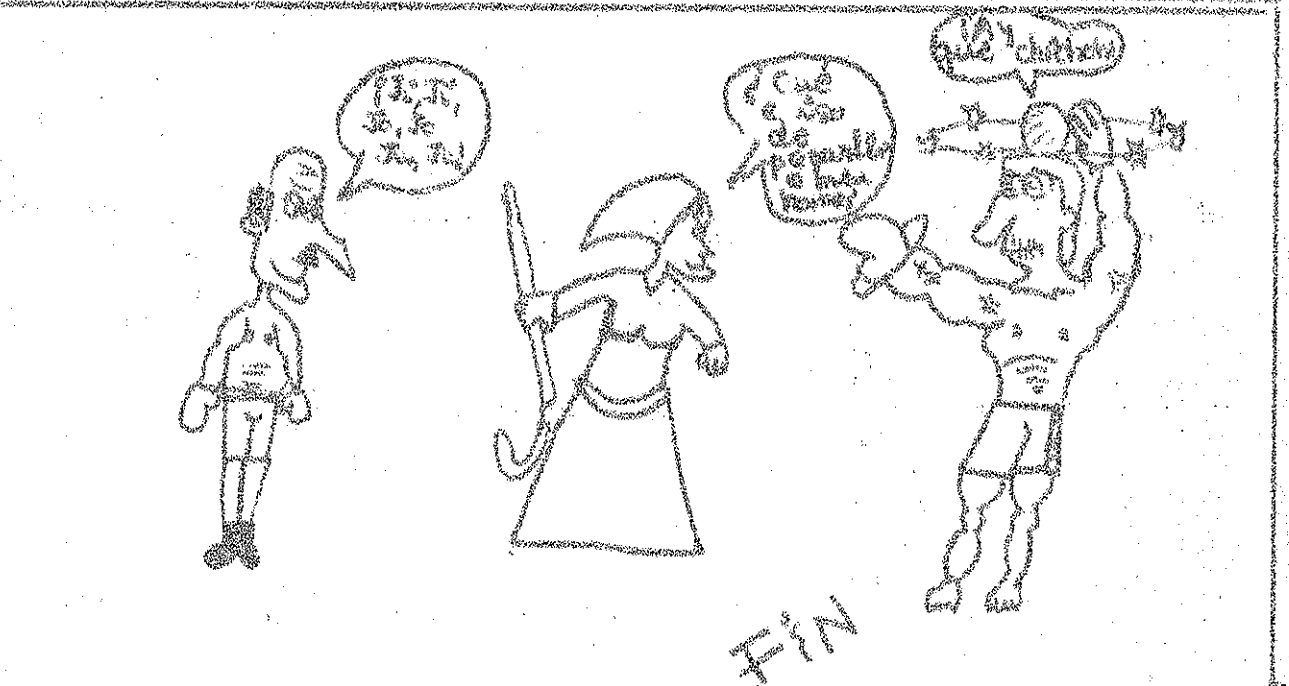
La compañía de seguros de la ciudad de Pelyva se llama "Pelyva" y se dedica a asegurar a los habitantes de la ciudad.

... con un fuerte ataque de fep... e este momento de fep...

No está que...

FIN

Unhas boas vocacións

Unha mamá saíxon de excursión as netas e netas da pandilla dos trastes...

-¿Levedas todo o que precisades? - preguntou Suso. Todas responderon que si e marcharon para a parada do autobús.

Iban a Whustuk, e para eso, tiñan que andar sete quilómetros a parte dobreas sete en autobús.

Suso, que era o xefe da pande, era gordo, un pouco agresivo, era moi presumido, e todos tiñan que facer o que el quixera, pois sinon, expulsaríanos do clube.

O chegar o monte Rutchis, que está moito antes co pobo o que van, tiveron que obidarse do autobús e seguir a súa marcha camiñando.

¡Oh!, o pé do monte, hai un pobo, así tirando a aldea, mole pasaron a noite.

Todos colaban moi comidos e durmíron como curós nunhas camas baísimas, e para máis recibíron un almoxar que era unha maravilla.

Non tardaron en emprende-la camiñata e o obidarse, xa se encontraban en Whustuk.

Instaláronse coas tendas de campaña nun campo e empezaron a contar historias, contos, chistes, etc...

Cando todos se firon á cama para durmir, Xoana tardou duas horas e media en durmirse, pois non estaba comoda como cando durmía sobre o esponxoso colchón da súa

como,

O día seguinte, vistéronse, tomaron un pouco de leite frío que levaba Mamolo, e marcháronse coecendo a comecer whistuk.

Antón, que é un desputado, mentres os demais observaban a cultura e a arte dos whistukensos, largouse por entre os postos de comida. Chegou aos postos da fruta onde colleu unha naza e empezou a mirala.

O tendeiro, como era xordo, non podía entender o que Antón lle dicía e gritou:

- ¡Policía, policía... o ladrón, o ladrón! ¡Quere-
me roubar as miñas feitas!... ¡O ladrón... O
ladrón!...

Non tardou en acudir a chamada un guarda urbano que empurrou por saca-la posa do cinturón.

Os demais, preocupados por Antón, empezaron a facer unha búsqueda, pero ningún o encontrou.

Todos se foron, cada un para a súa tenda de campaña, onde estaba Ona a coídalas. Todos chocaron moito tristes, algúns chorando e Suso, con poucos ánimos dixo que a mañá seguinte despertaríanse antes que cantara o galo e emprenderían de novo a búsqueda por Antón. Todos asentiron coa cabeza e marcháronse cada un para a súa tenda.

O primeiro en despertar, foi Xuxo, pois Antón era o seu irmán.

A Xuxa foi a quen se lle ocorreu mirar na comensal para preguntalle o policía se illa axudaba a buscarlo, porque sabendo como é,

si hai algo que lle gusta, xa se farga con elo.

Antón estaba moi abustado e contulle o policía o sucedido, que solo quería ver como era.

Xocana, o entrar na comisaría, casi perde o sentido cuando veu a Antón entre rexeas.

Foi chorando cara Antón e o mesmo tempo pegulle unha tonta dicindo:

- ¡Que susto nos destes! - ¡Tú eres un inútil e tonto gambreiro! -

Cando Xocana foi chorando e pegando o mesmo tempo a Antón, ela en realidade non se quería portar así con el.

Aíña reuníronse todos na comisaría e pagaron os cartos para que Antón pudiera saír da prisión.

¡Mercurdas vacaciones pasaron!

Maria Jose Garcia

Noticias

ENTRADA PROHIBIDA

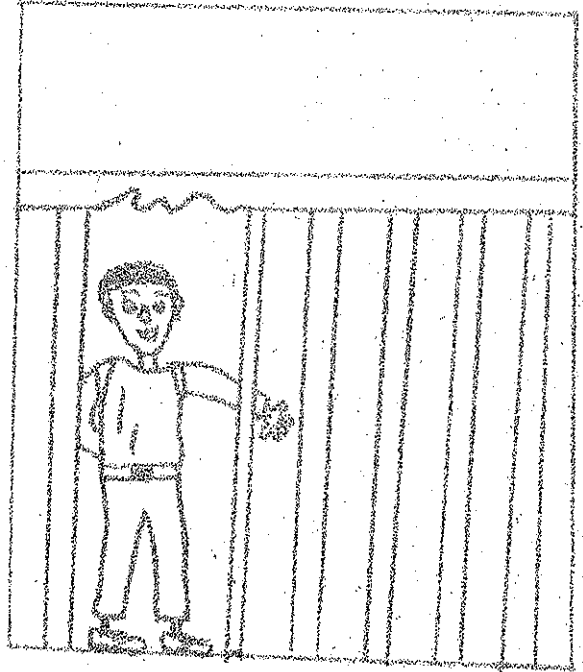
1991- Neste ano xa estaba aberto este kurato mo cerrado do Colexio de Oleiros.

No curso 1992-93 aconteceu de que os rapaces e raparigas de todos os cursos non pasaron por ese sitio.

Intentaron tapa-lo kurato pero foi inútil, porque os

rapaces volaron a arriba e non o querían cerrar.

Esperan os profesores, que este problema, non moit grao se resolva para o ano 2.000.

FRAN - 3º

A	B	C	A	M	O	O	I	L
O	L	Q	N	F	O	N	T	E
I	S	H	X	P	F	O	J	O
L	E	O	N	Y	C	M	L	P
S	I	X	B	V	X	F	Q	A
N	V	S	M	N	L	C	T	R
A	M	U	P	H	R	E	V	D
B	R	D	I	N	Q	M	I	O

S O P A

O

DE

L

LETRAS

Buses 5 animais salvaxes.

ANDRES - 6º

O GRILLO DO MONTE

Num monte perdido pero maravilhoso onde existía todo o que unha podía imaxinar, vivía un grilo que tiña moitos amigos. Tamén era moi aventureiro: Vouvos contar unha divertida e intrépida aventura deste grilo.

Unha mañá no monte maravilhoso pasou unha desgracia: Entrou unha galiña toda tola na casa do grilo gritando: ¡Socorro!. O grilo do susto por pouco cae da silla onde estaba sentado. Preguntoulle o que pasaba. A galiña díxolle que lle roubaran os ovos. Logo o grilo despois de oír a historia empezou a buscar o responsable daquela traxedia pero acordouse que o zorro gustábanlle moito os ovos. Chegou á madrixeira e o que pensara era certo: veu os ovos. Pero cando chegou o grilo o zorro xa tiña unha tixola con aceite para facer unha tortilla. O grilo tiña que impedirlo como fose, ou se non os ovos da galiña irían parar ó vandullo do zorro.

O grilo pensou rápido e botou unha pedra para despistar ó zorro, como pensara o grilo, o zorro xixouse no mesmo momento. O grilo colleu os ovos da galiña rápidamente. O velo zorro que os ovos non estaban púxose furioso pero o grilo xa se foi. Cando chegou á casa a galiña non estaba pero deixoulle unha nota dicindo: Teño que marchar á granxa. Coída dos pitos como saían dos ovos. Despois de recibir tan mala noticia oiu rachearse os ovos, estaban alí mesmo 4 pitos dicindo mamá. O pobre despois de aquilo quedou sen fala. Díxolles que se quedaran alí que volvería enseguida, tiño que ir a todo correr á granxa. Encontrou aquela galiña, e volveronse a galiña e os pitos para a casa, pero cando estaba todo aliviado destes acontecementos chegou o zorro. Viuno e votouse a correr. Así que douros un consello: non vos metades onde non vos chama.

FIN

Curso: 5º

Vanessa Vázquez
Fernández

REFRÁNS

A comida sen paz no inferno á dan.

Na casa do meu home o pue non traballa non come.

O sol do Marzo pueima as damas no palacio.

A miquiñas si, pero a Vaxuñia polo pue vale.

Dime con puen andas e díreche quen es.

O pue anda un coxo o amo coxea.

O pue ten mañas non come castañas.

Cando chove e puenta o sol amola o demo co' farol.

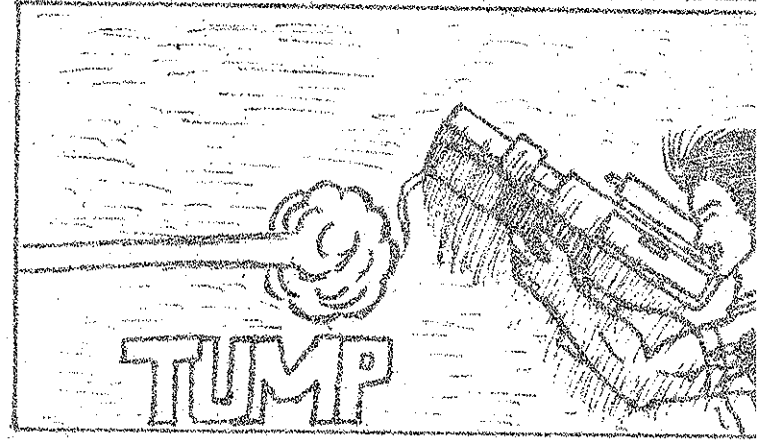
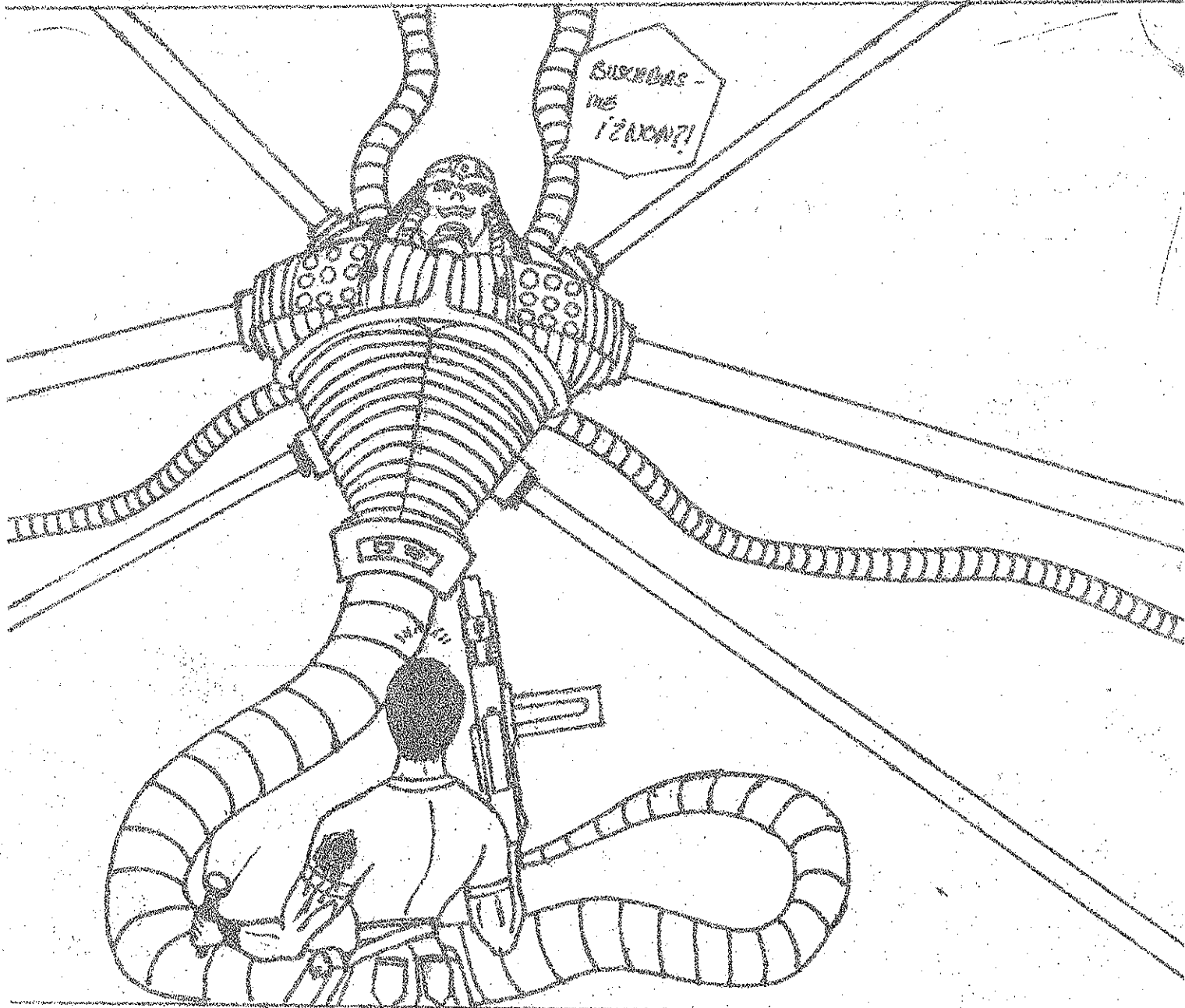
Vale mais paxaro na man pue cento voando.

¡¡ dijo, Gema,

José M. Martínez

70

Escritor: JUAN CARLOS
Cómics: JUAN CARLOS
Fondos: JUAN CARLOS
Ilustrador: JUAN CARLOS
Editor: JUAN CARLOS

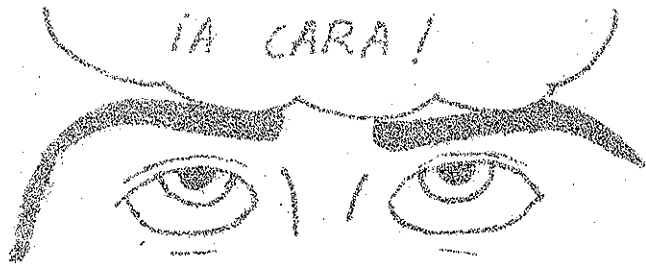
EN VERDAD SINTO RAPPE

PORQUE O MEU CORPO ESTE TOTAL MENTE BLIN BLOO

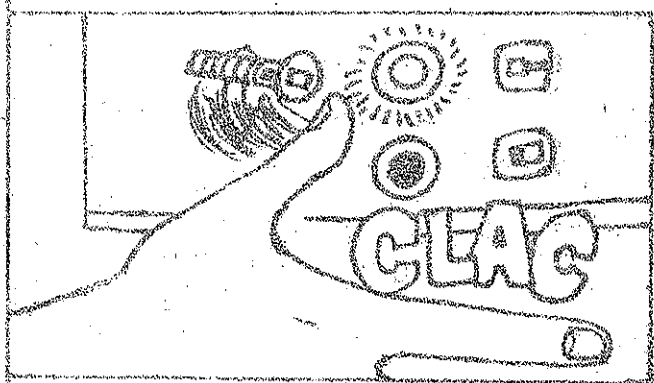
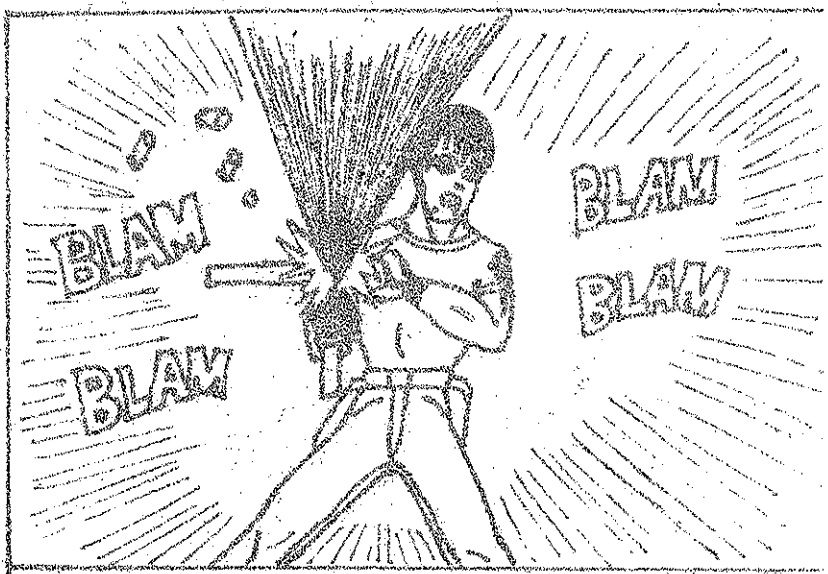

NON É POSSIBLE FEITO...

(GLASS)

IA CARA!

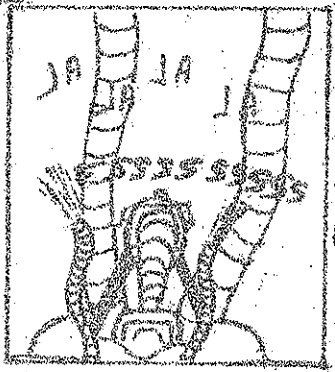

GLAC

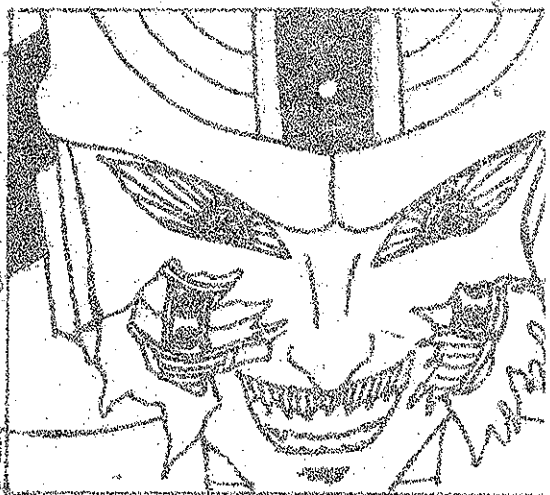
GLANK

GLANK

JA JA JA

SSSSSSSS

OH! PERO COMO SINTO RAPPE

PERO TODO O QUE FIZECHES FOI INUTIL

O HUMANO QUE HABIA DENTRO DE MIN JAO METEI EU FOI MORTO TEMPO...

...AGORA JA CORSE QUIN BASTANTE PODER E IS AMN ME VOLE PARECER NADA

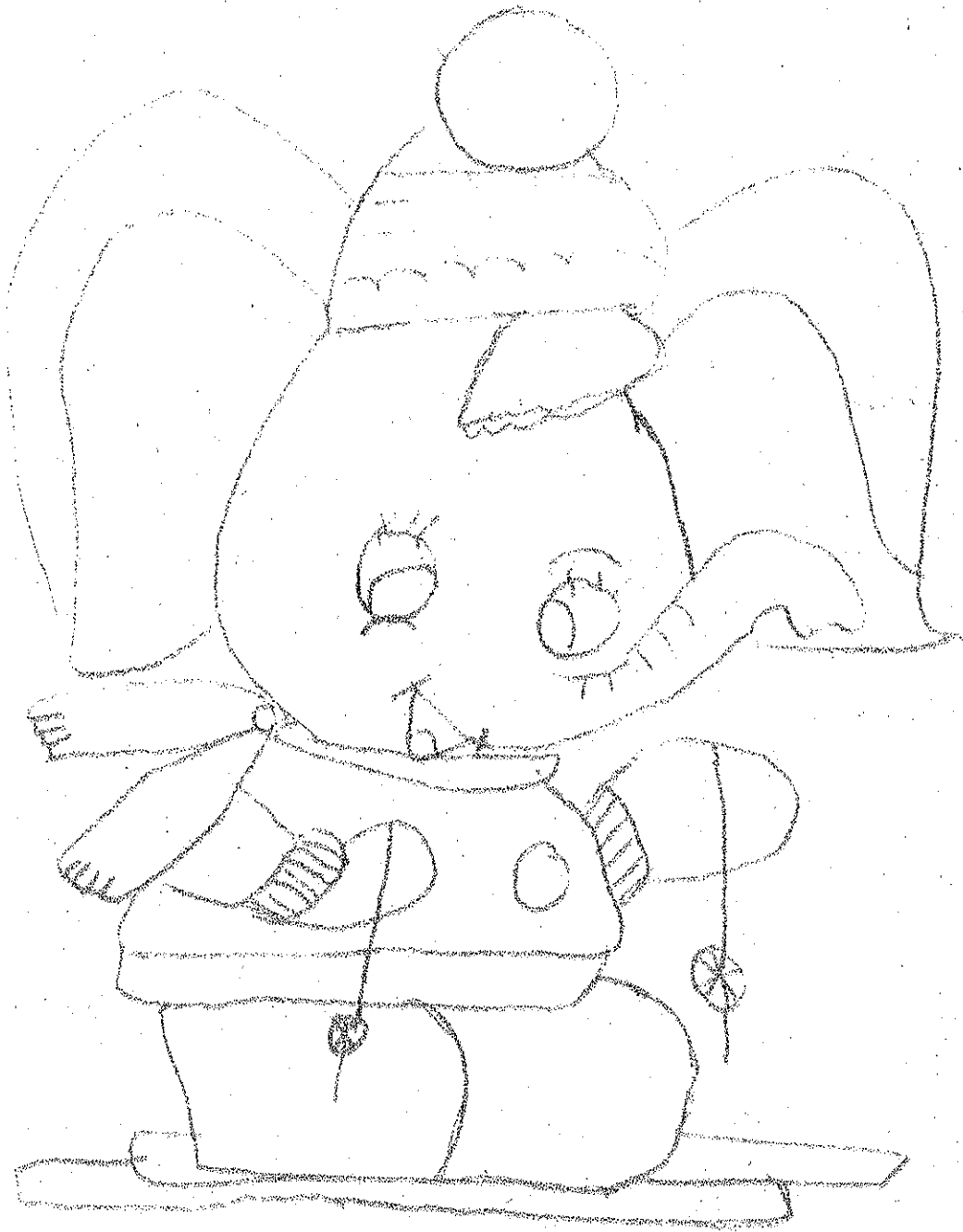
O ELEFANTE ESQUILIADOR

Pit é un elefante moi bo, e simpático, agradable, estudioso e se se metea en dous problemas na súa vida. O primeiro foi cando tivo un ano os seus pais non estaban na casa e el estaba fóra da curva andivo pola casa adiante buscando os seus pais. Pero o final os seus pais cando chegaron á casa non encontraron a Pit na curva e chamaron os seus veciños. Os veciños non sabían onde estaba Pit e buscarono cos pais e logo atopárono no seu cuarto mirando a televisión dicíndolle que non saube nunca da curva porque eles non sabían que non o habían metido des.

Do seguinte tratará toda a historia.

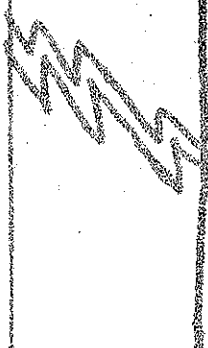
- Pit xa tiña dez anos, ía á escola pero gustáballe tanto esquiar que algúns días non ía á escola e adicalhase a esquiar polas montañas dos Alpes. Foi na escola todo o mundo lle levaba cando non ía o día anterior á escola el decía que un dos seus pais estaba enfermo, pero os meros da escola xa sabían que os seus pais non estaban enfermos porque os veciños á o cabo do tempo ían unen tamén outros tipos de excusas pero nunca o cabían.

a cuce, para un dia a sua mãe caiu enferma.
Disse na escola que a sua mãe estava enferma e não
creeu. A lição que aprendeu foi: Que não se deve deixar
trampas porque sendo dis. a verdade ninguém de ace.

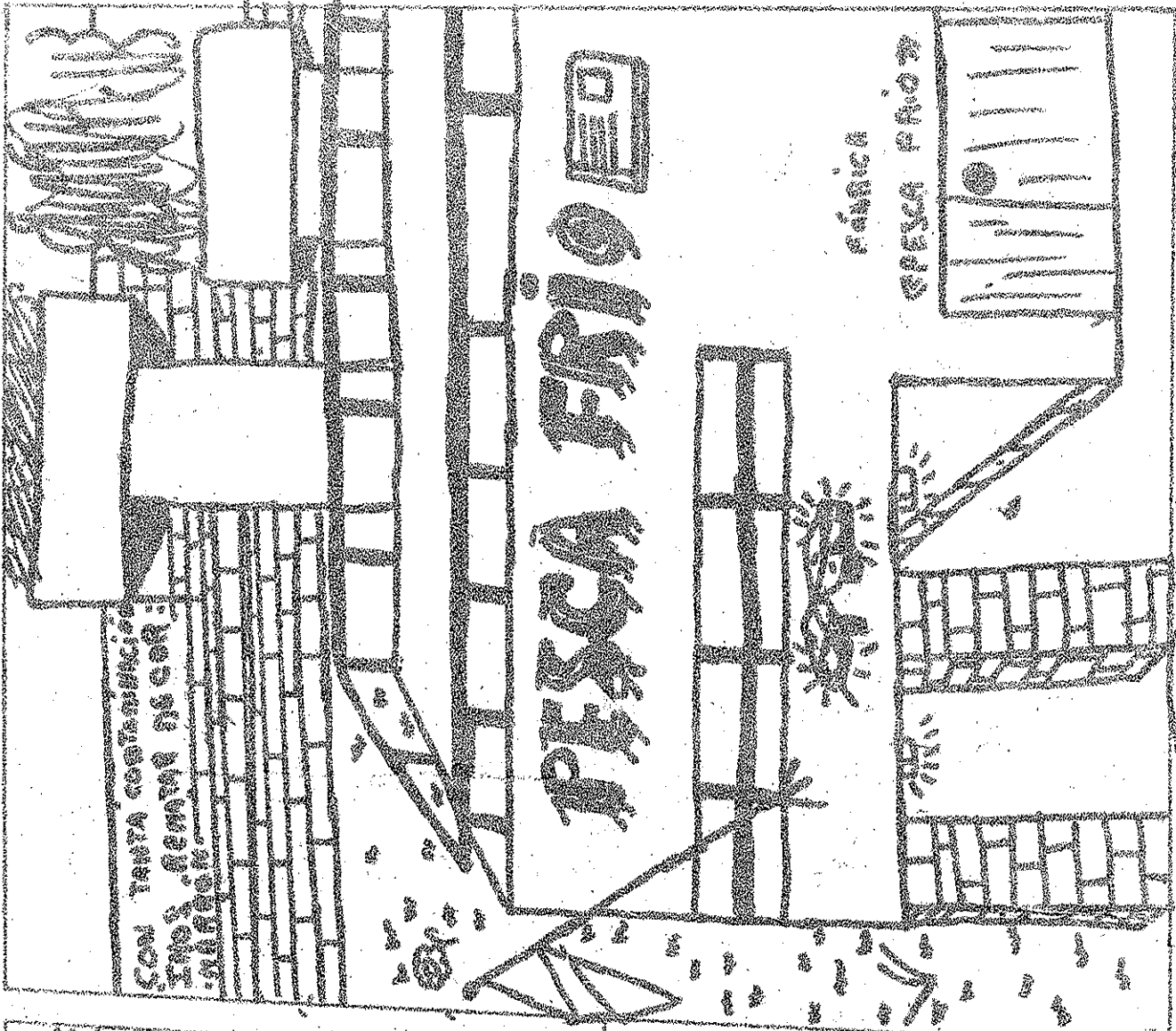
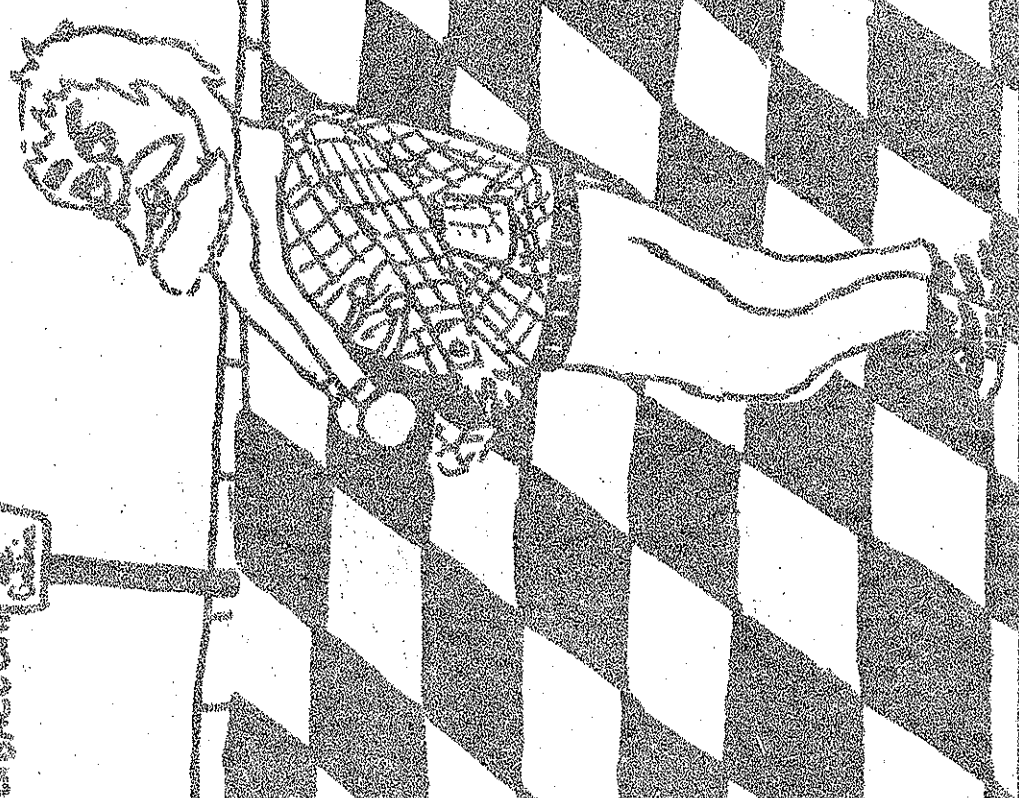

Estrella Rodrigues Franco Y.F.G.B

A XENA ESTÁ ARRABANDO DO
 TABACO. COMO PLO ARRABAR
 DO TABACO NUNCA NUN PAGA
 NUNCA. DEIXO VER UN
 NOME FUMOSOM PUA.

arrabato
 labacou

COM TANTA COMUNICACAO
 ENTO, REMOUE AS CAR.
 ANAGON.

FABRICA FOSFOR

fábrica

OPERA FOSFOR

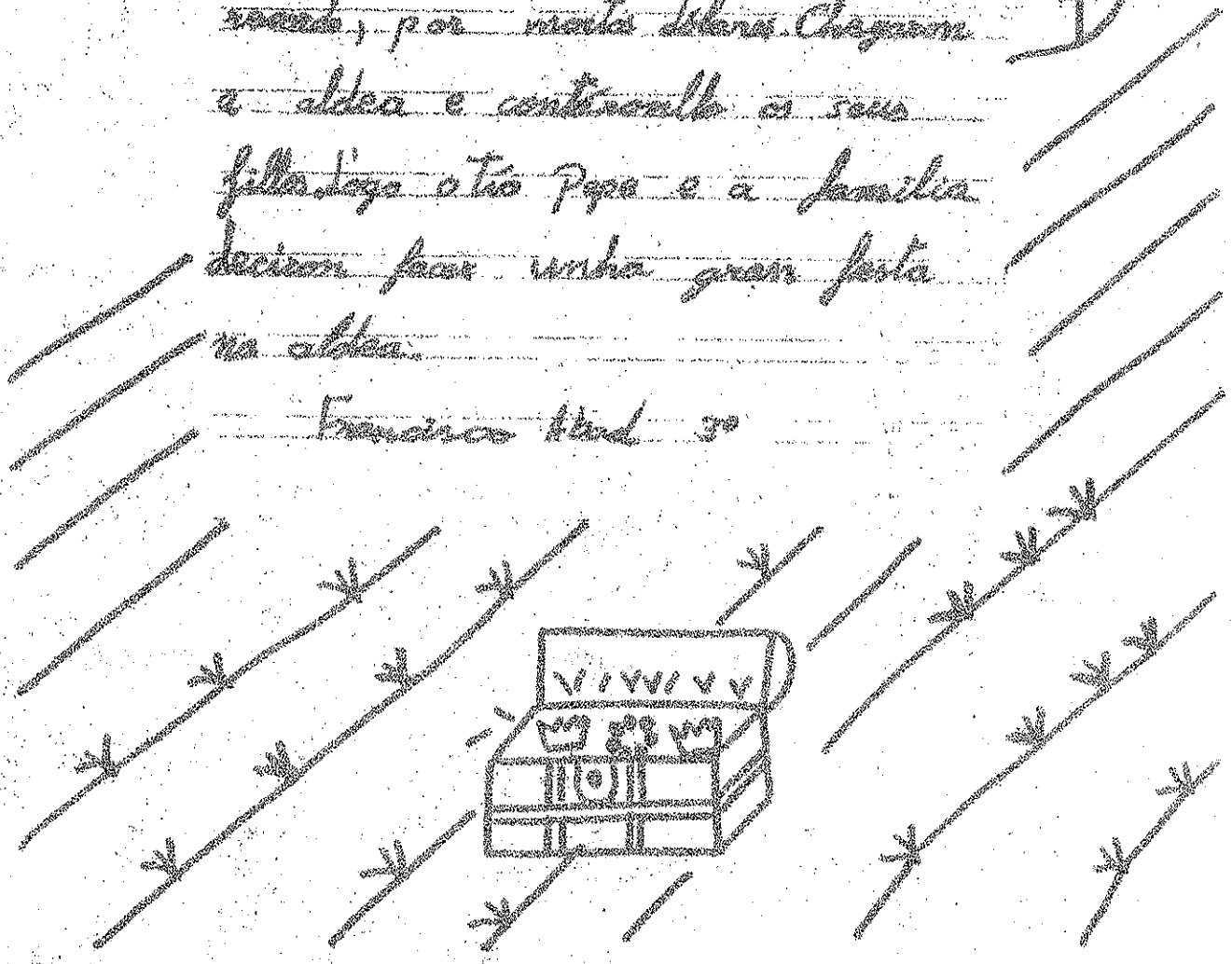
Francisco Manuel Formigueiro y
 (4) N. 1. 1.

O tio Pepe

Nunha aldea gallega, vivían o
 tio Pepe e a súa familia. Tiñan
 unha casa de pedra cunha horta
 moi grande. Unha vez trabal-
 lando na horta, o tio Pepe e a
 súa muller atoparon un cofre,
 levárono para a feira e mercárono
 una americana para levar un
 recordo, por moitos dólares. Chegaron
 á aldea e contáronlle os seus
 fillos. Logo o tio Pepe e a familia
 decidiron facer unha gran festa
 na aldea.

Francisco Núñez 3º

O CABALO SOLITARIO

No Oeste, nunha cidade mozo antiga, vivía un pistolero retirado que tiña un cabalo. O pistolero chamábase Pepe e o cabalo Amigo.

Amigo era un cabalo vello, coxo e tiña un ollo cezurado, pois pechábase contra un pau.

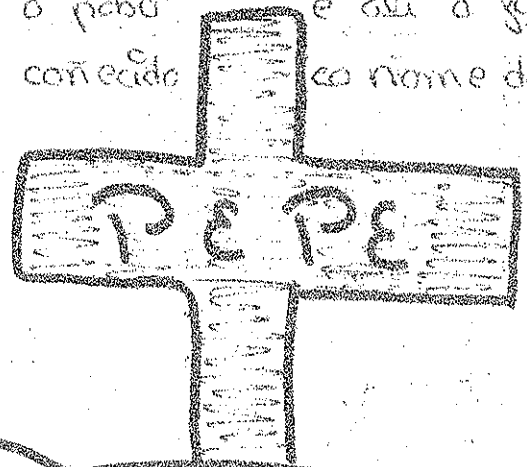
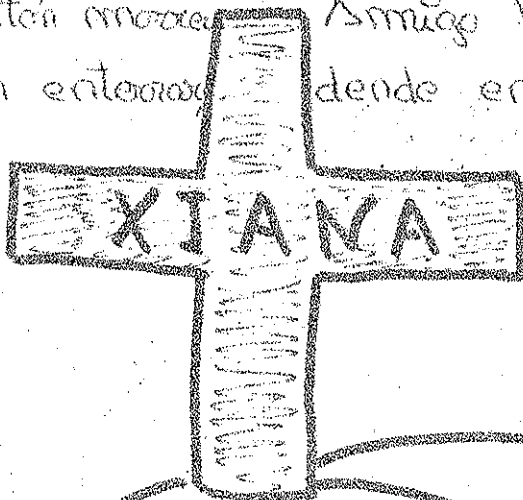
Pepe vivía, con Amigo, levaban vivendo no Oeste 11 anos desde que lle morrera Xiana, a muller do pistolero.

Xiana morrera hai varios anos dunha enfermidade contagiosa, e como eran pobres, non tiñan coitos para pagar o doutor.

O morreri, Pepe púxose mozo triste e estivo mozo días sen comer.

Amigo tamén estaba triste por Pepe e Xiana; e mozo día Pepe, Amigo estaba só.

Pois acertou; o non comer, Pepe colleu unha anemia, entón morreri. Amigo levouno ó pobo e alí o feiron enterraron, dende entón é coñecido co nome de:

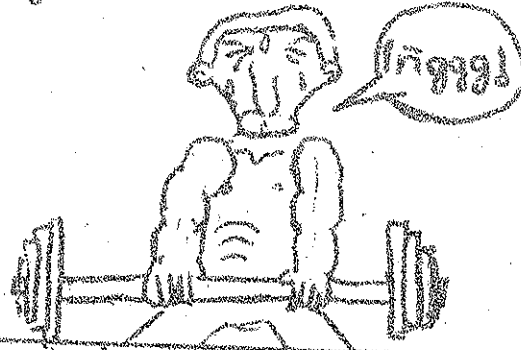
Alcázar 77º

0

CONCURSO

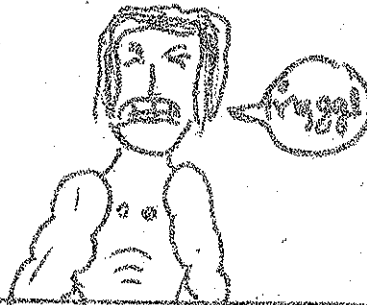
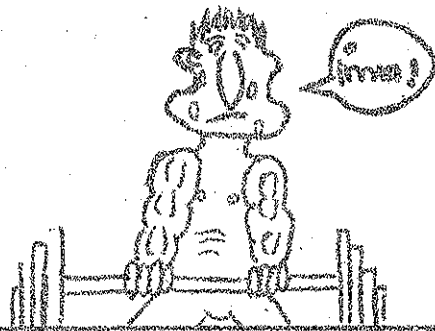
Un grán concurso de levantamento de pesos a base a realizar no polideportivo patrocinado polo axuntamento. O premio era de 2000000 de pts

O primeiro concursante non puido cos 500 kg.

O segundo, tampouco...

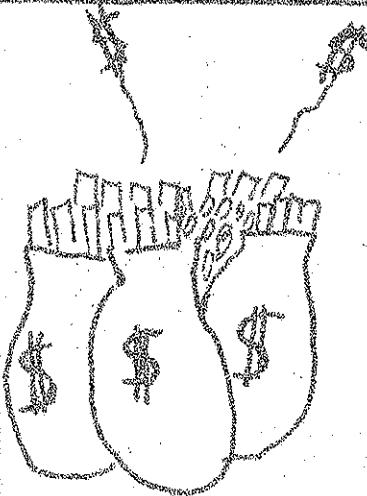
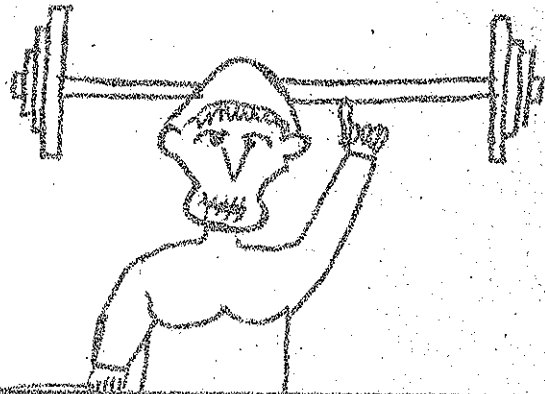
...o terceiro, tampouco puido...

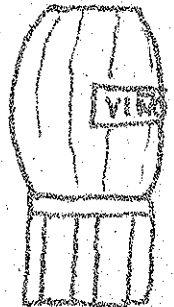
Ata que...

... unha vella consegue...

POLE DEPORTIVO

La me parece a vida que o que bebera antes non era vino e agora...

Pequena historia dum novo ser chamado: "Ratilaços"

Cando baixei á rua por diante do quartel notei que algo me seguía pero non sabía que. Unha semana despois parei sete días seguidos, porque estaba de vacaciones e in todos os días xogar o futbol sala é polidiversivo, e esa cousa seguíaame seguindo. Suspeitei por un intre do cam'boxei' da Garda Civil, pero este estaba sempre preso no patio. Dixemllo a miña amiga Tamara e Un día parámonos dous por ali e seguemos, pero só eu sentín a súa presenza. O día seguinte volvera a pasar por ali con Tamara vim como por fin Tamara sentiu esa presenza, sóia porque por primeira vez o viu. Non o puideron ver completo a primeira; se lle viu un gran rabo de rato que se movía facéndome ocos de que fora onde el. Os dous observámonos como pouco a pouco íaselle vendo o resto do corpo. Era negro completamente negro, fina como dixeran rabo de rato, patas de tigre, corpo de lagarto, cabeza de aguia e dentes de coello. Era gésimo, pertencía a unha raza de animais estranos que leía nunha enciclopedia do colexio. Deixámono o veterinario para saber o que era e el díxome que pertencía a especie do "Ratilaços" pero que aínda estaba en evolución. Fíxolle unha neulión e díxome que se podía volver invisible cando el quixese e se lle tocaban como estivese de forma invisible podería morrer de "Astató", enfermidade ca cal estes seres heredan dos seus

anteparaídos. En preguntalle por precaución que si es que estive-
semos en contacto con el ferriomas o perigo de coger algunha
enfermidade e el d'home que no se collería cáncer de intestinos
de se comese a comida que el devolve, causa mai frecuente
mel cando non lle gusta, leveino á casa para que comese
algo e d'inte un cacho de pastel de Whisky, iso devolveuno pero
non o chocable nin os salchichas, nin os chaurizos, nin os bistes,
nin os costilleros, nin os callos, nin a emparrada de berberechos
mais un longo etcetera, l'e que me librai a casa de comida!
Logo leveino, que o levei e un d'icia pois volverse imisibile e
non o puidemos buscar pois se o tocamos... Para o outro
dia, o mencei atopamolo durmido, causa que me comencemou
meuto, pois parecia un anxo, pois do infante leveino o veterinario
para ver se xa lle atopara a cura para a súa enfermidade e
dixome que non, que iso non tiña cura. Desilusioname
meuto pois un dia doles o Ratilacoz ia morrer e iso que tiña
pensado nomealo a minha mascota. Efectivamente sete dias
despóis apareceu un grande titular en todos os periódicos que decía:
« PRIMER SER PERTENECIENTE A LA ESPECIE DE LOS
"RATILACOS" HA MUERTO ESTA MAÑANA A CAUSA DE
LA ENFERMEDAD QUE HEREDAN: LA "ASTATO" »

FACB (80)

REFRANEIRO DO ANO

Xaneiro:

Coa lúa de Xaneiro,
vese a formiga no Carreiro.

Marzo:

Marzo, Harrañ, pola maná
carência de rosa,
e pola tarde cara de con.

Maior:

En Maio, aínda a vella
queima o falo.

Xullo, San Cristovo:

Polo San Cristovo,
o millo tapa o couro.

Setembro - S. Miguel:

San Miguelino das uvas maduras,
moito me das, e pouco me duras.

Novembro - Santos:

Polo San Martiño,
mata o porquino.

Febreiro:

Febreiroño curto
cos tus vinteito,
se duraras máis,
non duraba nin can,
nin gato.

Abri:

A choiva do mes de Abri,
enche o campo e o carril.

Xuño, San Giliberto:

En San Xoán, a sardina
molla o pan.

Agosto:

En Agosto, secan as fontes,
e en Setembro os montes.

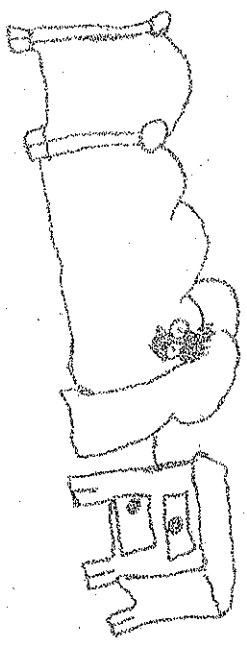
Outubro:

Outubro quente,
tra o demo no ventre.

Decembro - Nadal:

¿Nadal mollado?
¿Xaneiro xeadol
¿Coelado, coelado...

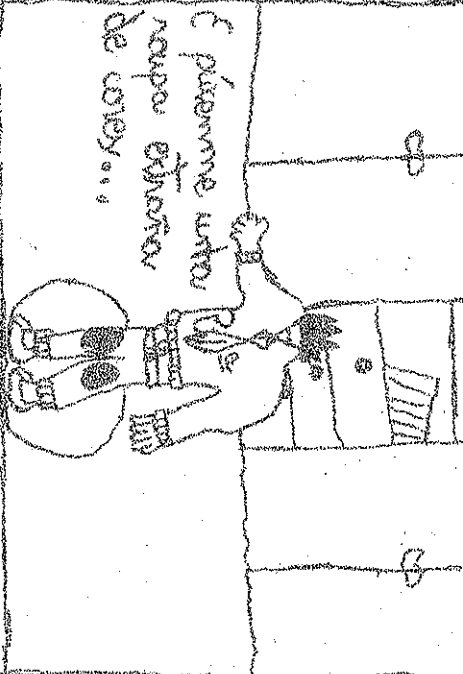
A FUGIDA DO PAÍS DOS XIGANTES.

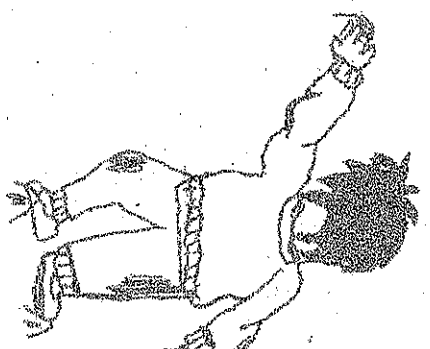
Neste tempo estourne
agradando dos xigantes
depois do volta do cama.

Eu case me
frang a leira.

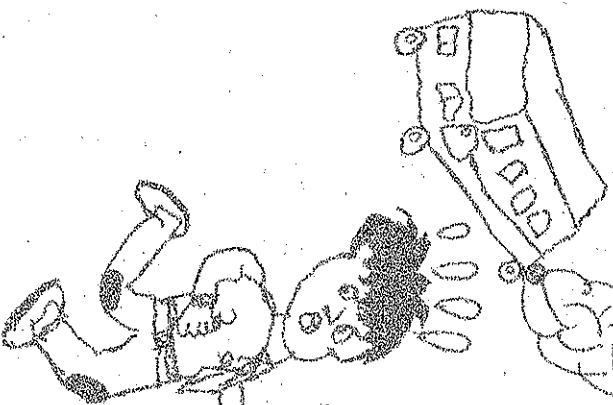
É puzome unha
roupa estoura
de coisy...

Tamen
Tibem que
rubia por
un
homame.

Depois illin
un o chato que
pudira ruxon
para de foma.

É dizea
por de gn
pre usa
antes de
que me
regubna
o xigante

Jose Manuel Casteljo 19

ARTICIOS

Mini dous : 得

